

Sy-li spěwał,
Pilne dželał,
Strowja ee
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napojo móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swérny dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěn ty.

Z njebjes mana
Njech éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew ee!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa zo kózdu žobotu w Ssmoserjez knihicízchczeńi w Budyschinje a je tam sa schwórtlétmu pschedplatu 40 np. dostacž.

Prénja njedžela po tlıoch kralach.

Mat. 3, 13—17.

Sswjate seženje dženžnišcheje njedžele nam wopišuje, kaf so anjes Jezuš wot Jana kschcziež dawa. Duž ſebi na podložku teho ſameho s krótkia roſpomíny:

1) Kaf Jan pſchi tym ſwoju ponížnoſć poſkaſuje, ſcht. 13. a 14.

2) Kaf Jezuš a Jan wſchitku prawdoſć dopjelnujetaj, ſcht. 15.

3) Czebodla bu Jezuš kſchczeny, ſcht. 16.

4) Schto ma hlož s njebjiež na ſebi, ſcht. 17.

I. Tehdy (jako Jan pſchi Jordanje kſchcziſe) pſchiindže Jezuš s Galilejskeje (a to s Nazaretha) pſchi Jordanje k Janej, so by zo wot njebo kſchcziež däl. Jan je zo wo ſwojej kſchczenizy taſle wuprajł: „Ja waž kſchcžu s wodu k poſkuze; ale tón, kif po mni pſchiindže, je móznischi dyžli ja. Ja njeſtym doſtojny, so bých jeho cžrije noſyl; tón budze waž ſe ſwiatym Duchom a ſ woheňom kſchcziež“ (Mat. 3, 11). W tychle ſłowach Jan ſwoju kſchczenizu napscheziwo ſtaja kſchczenizy teho, kotrež dyrbjeſche po nim pſchiindž (mjenujži Mefiſiaž): Jego kſchczeniza je kſchczeniza s wodu; kſchczeniza teho, kif po nim pſchiindže, je kſchczeniza ſe ſwiatym Duchom a ſ woheňom. Woda jeno ſwonkownje cžiſeži, woheň paž cžiſeži zyloſtie; po tajkim je Janowa kſchczeniza ſ wodu ſlabſcha dyžli woheňowa kſchczeniza wočežajomneho Mefiſiaža. A to Jan ſe ſponižnoſću pſchi-

powjedaſche. Kaf wukhwalujem paž my ſwój ſkut ſak radž jako to najlepſche a najnowſche!

Nětko pſchiindže Mefiſiaž, so by zo wot Jana kſchcziež dat. Jako Mefiſiaž a Ssyna Božego jeho Jan kſchcze njeſnajesche (Jana 1,31). Alle ſo běſche wón wjetſchi, to dyrbjeſche Jan woſebje ſ powjesczow ſwojeju ſtarſcheju wónim wjetſcie; a ſo bě wón ſlubjeny Mefiſiaž, to drje wón nětko, wot Božego Ducha roſhwěczeny, we ſwojej duſchi ſačuwasche. Tehodla wobaraſche wón jemu a džesche: Mi je trjeba, ſo bých ja wot tebje kſchczeny býł, a ty pſchiindžeske ſe mni? W tymle cžinjenju a rěčenju zo ſ nowa Janowa ponížnoſć wosjewja, katraž naž ſe ſežhowanju wabi. Kaf jara ſmý my tola poſhileni, ras „wulkeho hracž“! Njeſapomíny, ſo Bóh napſcheziwo ſteji hordym, ale ponížnym hnadu dawa.

II. Jezuš ras džesche: „Budźce jako džeczi, hewal do Božego kraleſtwia njeſchiindžecze.“ Wón žada po tajkim ponížnoſć a praji wo ſebi ſamym: „Ja ſam cžiſeži myſle a ſ wutrobu poſorný“ (Mat. 11,29). Duž tež wón njeſože Janowu ponížnoſć ſa ſchpatnu měcz. Towle paž něſhoto wjetſche do roſpomnječza pſchiindže, dyžli Janowa ponížnoſć. Pſchetož Jezuš Janej wotmoſwi: Njech ſo jeno nětko taſtanje; pſchetož taſ namaj pſchiſluſcha, wſchitku prawdoſć dopjelnicž. Jan ma Jezuša nětko kſchcziež, dokelž jimaj woběmaj pſchiſluſcha, wſchitku prawdoſć dopjelnicž. Se ſłowękom nětko Jezuš podótku, ſo jeho w tuhwiſna, we wěſtym ſmyſle podrjaſna poměra k Janej njebudže dale tracž. Wuras wſchitku

prawdoscę wobha jow wschitko to, sktož je Bóh w rozwianju swojego kralestwa porucil. Skto je to w tymle padze? Tam, hdżež je pola szczenika Lukascha wo Janowym wступieniu ręcz, rěka: „W 15. lécze khezorstwa khezora Tiberiuša sta so pschikasnja Boža k Janej, a wón pschinidze do wschitkeho kraja wokoło Jordana a przedowaſche kshezieniz pokutu” (Luk. 3, 1—3). Bóh běſche po tajkim kshezieniku Jana požlał, s wodou kshezicž, a to runje w tymle czaſu a na tole městno. Tehodla so jemu pschibluschesche kshezicž. Kaž Jan jako druhí Elias ſalonju pschibluschesche, tak bě jeho kshezieniza ſalonſki ſluk. Kryſtuš pak běſche, kaž s lista na Gal. 4, 4 wěmy, ſalonju poddany; duž pschibluschesche so jemu, so wot Jana kshezicž dacž, kaž běſche so wón dže tež wobrēſacž, w templu pschedſtajicž a, hdž bě 12 let starý, jako „hólcez ſalonja” ſobu do Jerusalema wſacž dał. Hdž bu Jeſuš wot Jana kshezieny, dopjelnischtaj po tajkim wobaj wschitku prawdoscę.

III. Jak Jeſuš kshezieny bě, wustupi wón hnydom s wody. Kaž czi druſy, Jeſuš do Jordanoweje wody dele ſtupi, bu tam podnórjeny a potom ſaſo s njeje wustupi. Wo druhich pak rěka: „Woni dachu so wot Jana w Jordanje kshezicž a wuſnachu swoje hréchi” (Mat. 3, 6). Pola Kryſtuša, kotrež žaneho hrécha njeje czinil, njemóže wo wuſnaczu hréchow žana ręcz bycz; duž njemózesche jeho Jan tež niz kaž tych druhich „k pokucze” kshezicž. Čehodla nětko pak bu Jeſuš kshezieny? Jan przedowaſche ſam: „Czincze pokutu; pschetož njebjeſte kraleſtwo je so pschiblizało” (Mat. 3, 2). Janowa kshezieniza ſteji potajkim w najwuzšim poczahu k njebjekemu kraleſtwo, w najblízſhim czaſu pschihadžazemu. Wona njeje jeno kshezieniza pokutu, ale tež kshezieniza kshezienizny; po prawym njemózesche so kshezieny s tym k pokucze wjescz, ale dyrbjesche so sa ſastup do bliſkeho njebjekemu kraleſtwo kmaneho ſzinič. Janowa kshezieniza mějesche ſe stareho ſluba do noweho wodzicž. S njej dyrbjesche tež Kryſtuš, kral noweho kraleſtwo, do teho ſameho ſastupicž; wón, dokelž žaneho hrécha njeje czinil, weso tež bjes pokutu, czi druſy, s hréchneho ſymjenja plodženi, pak jeno s pokutu. Jeſuš bu kſchczeny, so by ſastupi do noweho kraleſtwo, kotrehož kral wón běſche.

Jako bě Jeſuš s wody wustupil, wotewrichu ſo njebjeſta nad nim, a Jan widzesche Duchu Božeho jako hołbja dele leczo a na njeho pschinidzo. Jan běſche to bōjske ſjewjenje doſtał: „Mad kimž budžesči wižecž Duchu dele lecicž a ſo wón na nim wostanje, tónamy je, kotrež ſe kswjathym Duchom kshezije” (Jana 1,33). Nětko Jan to widzesche, nětko bu wón po tajkim teho ſebi wěſty, ſo je Jeſuš ſlubjeny Męſiaš, a wón mózesche nětko na njeho pokasowacž, ſo by wón ſjawny był w Israelu. Jeſuš bu kſchczeny, ſo by Jan wěſcze wjedził, ſo je Jeſuš ſlubjeny Męſiaš, a ſo by wón jeho jako tajkeho mołe Israelskemu ludę wosjewicž.

Jan widzesche Duchu jako hołbja dele leczo a na Jeſuša pschinidzo, a po Janowym kswědczenju wosta Duch na nim. Hołb, wobras czystoty a czicheje myſle, njeje Boži Duch ſam, ale jeho podobisna (symbol), wožebje ſa Jana, kotrež mějesche w tymle ſjewjenju ſawdawſ wot Boha dateho poſnacza, ſo je Jeſuš ſlubjeny Męſiaš. Skto pak mějesche to ſa Jeſuša na ſebi, ſo Boži Duch na njeho dele pschinidze a na nim wosta? — Jak jandžel Marii narod Jeſuſdżecžatka pschipowjedasche, wón k njej džesche: „To kswjate, kotrež ſo wot tebje narodzi, budže Boži Ssyn

mjenowany” (Luk. 1,35). Jeſuš bu jako „to kswjate”, jako „Boži Ssyn” narodženy. Tola kaž wón jako člowijek roſcžesche a pschibjerasche po czèle a po duchu, tak dyrbjesche wón jako Bohezlowjek w dnjach swojego czela „dokonjanu” bycz. Tón ſchodzienski dokonjanoscze, kotrež wón ſa ſastup do swojego kraleſtwo trjebasche, dozpi wón w kſchczenizy: „Duch pschinidze na njeho a wosta na nim.” To Pětr w Zap. ſt. tak wupraja: „Bóh je Jeſuša Mazarenſkeho žalbowala ſe kswjathym Duchom a ſ mozu.” W starym ſlubje buchu kralojo, profetojo a měſchnizy žalbowani ſe kswjathym woliom, kotrež ſa ſnamjo duchownych mozow, ſwětla, živjenja a żohnowanja płaczescze. Tole žalbowanie ſ woliom poſnamjeniesche, ſo tute duchowne mozy na žalbowanych dele czecžihu a jich k wukonjenju jich ſastojnſtwa kmanych czinjachu. Dako bu Jeſuš ſe kswjathym Duchom žalbowany, njeſtoſtachu ſo jemu, kaž tamnym mužam stareho ſluba, jenotliwe duchowne dary, ale wón doſta Božego Ducho w jeho zyłej połnoſci i bu wot nětk jako tón žalbowanych nasch dokonjanu profeta, wychschiměſchnik a kral, kij mózesche tak ſwoj ſluk wumozjenja dokonjecz. Jeſuš bu kſchczeny, ſo by wón tón ſe kswjathym Duchom žalbowany (t. r. Kryſtuš abo Męſiaš) był.

IV. Napoſledku hołb ſ njebjeſ džesche: To je tónamý mój luby Ssyn, nad kotrež ja dobrę ſpodobanje mam. Sczenik Lukasch powjeda, ſo ſo Jeſuš, jako bě kſchczeny, k Bohu modlesche (Luk. 3,21); tónamý hołb ſ njebjeſ je tak-riez Wótza wotmolwjenje na Ssynowu modlitwu, haj a hamjen k teiſamej. Wopſchijecze tejele modlitw ſjeje nam nihdze ſdželene; tola my ſměmy teho wěſci ſy, ſo je ſo Jeſuš we ſwojej modlitwie Bohu jako to jehnjo poſkicžował, kotrež chze ſweta hréchi na ſo wſacž. Jeſi-ſo je hołb ſ njebjeſ wotmolwa na tamnu modlitwu, dha bě wona ſa Jeſuša to ſawesczenje, ſo chze jeho Bóh jako hréchisniczaze jehnjo ſ dobrym ſpodbaniom pschijecž. — Janej kſluzesche tónamý njebjeku hołb, ſ kotrež ſo Wótz k ſwojemu Ssynu poſno, k dalschemu wobtwjerdzenju jeho wery, ſo je Jeſuš woprawdze Kryſtuš a Boži Ssyn. — My pak, ſubi czitarjo, kij my do Jeſom Kryſta wěrimy, dajmy ſo wot tuteho njebjeku hołba pohnucž, ſo ſ zyłej wutrobu prajimy: „To je mój luby Křiſt, nad kotrež mam ſwoju najſbóžniſchu radoſcz!”

Hamjen.

F.

Ssrđnik člowiſta doſta pschi kſchczenizy Bože ſwědczenje.

(Mat. 3, 13—17.)

Hołb (W. miš. harf., čo. 118): Štrowjena budž, rjana ſwětla! —

K ſchczenizy na Jordan pschinidze

K Janej ſrđnik člowiſtwa,

So by kſhezicž ſo dał psches njeho;

Dopjelnjejo ſalon wſchón

Pschinidze wón;

Nuežicž dyrbji ponizneho,

Kotrež nawabiež ſo da. —

Hdž pak kſchczeny Jeſuš běſche,

Hnydom ſ wody wustupi

Wón, a hlaſ! ſo wotewrjesche

Nad nim njebja kražnjenje
Widomnie;
Duch pak Boži widżecz běsche
Kuno holbjej w mróczeli,

Tón na njeho dele pschińdże!
A hlej! hłók so kłyščecz da
S njebjej s milym wobkručzenjom:
To je Szyn mój k radoſczi
Lubj mi!
Na njoh' s wulkim swieſtelenjom
— Wózjez kwydżi — hladam ja.

Hladajmy na Božoh' Szyna,
Dźimy siednoczeni s nim!
Sa krednika wón je daty
Hrēchnikam nam njehódnym;
Shubjenym
Chze wón pomhač Boži kwyath;
Wumozjenje pschińdże s nim! —

Aſchęzeni kmy na jeho mjenu,
Wózjez psches njoh' spodobni;
Date nam kú dżeczi prawa,
Wujednanym hrēchnikam!
A njebjeſam
Nam je pschiſtup hnada dała,
Mutskhód k węcznej radoſczi.

Schtóz we wérje jeho džerži,
Tón je jeho cžela stav;
Stupajo do stopow jeho
Czechne ſa nim k njebjeſam,
— A wjeſelam,
Kíz so podawaju s njeho;
Wózjez je s nim nam herbstwo dał!

Gradujmy so wobhnadženi;
Džeczi kmy a herbojo
Boži! — Duž so njebojimy
Na czéri tu podróznej,
Czernjoſtej.
Stroschtunje ſ Szefuſom my dźimy!
Sbóžnje ſ nim cžerj kónči so. —

pak na kwoje ſlě womasane stupnje poſkaſujo džesche: „Ja cže proſchu, wusui kwojego hoſcza stupnje a wurjedz je!“ — Spječena so abbatiska wotwobroči, na czož Filipp, żaneho kłowęſla njepiskiwschi ſtu wopuszczęſi a na kwojego mula so kwydnywschi so k hamżej wróčci ſ tej roſprawu, so abbatiska žana kwyata njeje a na nihdý džiwych činicž njemóže.

„Ale kaf móžesche ty to tał rucže wunamakač?“ so hamž woprascha.

„Wona njeje ponižna a njemóže klužicž“, Neri ſ wěſtoſcžu wotmolwi.

Wužud běsche kruhy, ale prawy. Dobre ſlutki dyrbja so po kwojich ponuczidłach poſudżecz; pobožnoſcz bjes poniznoſcze njeje prawa, a tał klužicž dyrbimy, je nam tón kňjes poſkaſał. —

—n.

Kražnosć Boža w cžlowieczej podobje.

(Jan. 1, 4; Hebr. 1, 3.)

— Sapphiſke hrone. —

Sjewila kražnosć so je Boža cžlowistwu,
Hdyž ſ njebjej jandžel Boži k ſemi ſtupiſ
Nóz je Božu tam pola Bethlehema
S poſelstwom sbóžnym.

Narodžiſ Sbóžnik je so ludu wſhemu,
Kotryž je kryſtus, — rěka předowanje
Nowe ſ węcznoſcze, tehdy ſaſkyschane
Na ſemi kudej.

Shubila cžemnoſć so je ſtrachna nětko;
Světlo je Sbóžnik, kotrež roſhwěcžuje
Ludži, do kwyta pschezo pschikhadžazých
Po Božej radže.

Žiwenje nowe ſ dohom wuſtuſuje
Ssředža ſmjerneho tudy bědowanja;
Ferschta žiwenja, Boži ryčeř Jeſuſ,
Žiwenje dawa.

Kražnosće jaſnosć je wón Wózweje,
Podobnosć bycza jeho pschekražneho,
W cžele ſjewjena tudy k roſhwěczenju
Cžemneho kwyta. —

Roshwětlicž daj so, duscha, powołana
A Božemu kwytku! Njech so cžemnoſć ſhubi
Wſcha ſe žiwenja, tebi ſkiczenego
S Božej hnadi!

Sjewicz chze kražnosć kwoju Božu Jeſuſ
W žiwenju twojim, ſo by wobkwydženje
Seho žiwenja bylo bohateho
W podobje cžlowiskej. —

U.

Wona klužicž njemóže.

W Romje běsche křiedz 16. lětſtotetka pobožny mnich, Filipp Neri, žiwý, kotryž běsche niz jenož kwojeje wulkeje wuženoscze dla, ale tež dla kwojeje poniznoſcze a ſdžeržliwoscze daloko a ſchěroko lubowanym a wýkolo waženym. Nicžo jemu bôle wohidne njebě, hacž ſamolubowańska ſamolhwalnoſć ſe ſlutkami ſmilnoſće. Wſcho nadpadne ſchěrenje we węzach pobožnoſcze wón wotrje a bjeswobhlaſnje tupjeſche, hdžez jo nadendže. Tał běsche ras wot hamža poruczoſć doſtał, wěſty klóſchtr wophtacž, kotrehož abbatiska bě wuwołana, ſo je kwyata a ſo móže džiwych činicž; wón dyrbjescze hladacz, ſchtó je na tymle wudawanju wérne. „Myſlu ſebi, ſo to bory wunamakam“, Filipp džesche, da kwojego mula ſekedlacž a ſo na pucz poda. — Běsche ſprózna jěſba po najhubjenskich drohach. Sapróſheny a masanym wón do klóſchtra dozpi, hdžez bu jako hamžowym wotpózlanz ſ wjeſelom witany. Hdžuz běsche ſo poſkydnýk, ſo abbatiska k njemu bližesche a nicžo ſnadniſcheho njewocžakowasche, hacž najwyſchſhu kwyatbu. Filipp

U.

Kajkiž wuſkyw, laſke ſně.

(Poſtracžowanje.)

Cžaſ tu bě, ſo dyrbjescze Pětr do měry. Hjžom wjeſe dnjow prjedy, hacž bě wuſbehowanje w měſcze, ſedžesche wón ſ tými druhimi, kotsiž mějachu ſo ſ nim k wojaſam ſtajecž, w korezmje, hdžez woni piſachu a hrajachu, ſo to na nicžo podobne njebě. Na poſtajenym dnju pak da Pětr ſapſchahnyč a Scherzez wuj wjeſesche

jich do města. Hížomt wo wžy woni bjesbóžnu haru cžerjachu; we měscže pak ſ jeneje píwneje kheže do druheje běhachu, pijo a ſpěwajo, ſo ſo měſchczenjo na tón lóžy młodý ſud hórfchachu. Poſpjaný ſtupi Pětr pod měru, a hlaſ, won bu t wojaſam wuſběhnjený. Po tým hafle ſo píče a harowanje w měscže ſapočesche! Pětr placzesche ſa wſchitlich a ſpěwajo wróczichu ſo woni domoj. Žow doma pak pola forežmý ſastachu a Pětr, jaſo bě ſo tež tudý doſcž napiš, roſmijersaný, ſo bě t wojaſam pſchischoł, roſbi forežmarjezom woſna a ſchleſz̄y a bě w ſtwojim cžinjenju faž njemdrý.

Šaſto Pětr naſajtra rano ſ bolatéj hłowu wotucži, dopomuni
ſo na wcžerawſchi džen. Pjenjesh běchu pſchecžinjene, ſa piwo,
palenž, woino a ſa te roſbite wězhy dýrbjesche forcžmarjej płacžicž,
poła fotrehož mějesche hižom tak doſcž doſha, a ſ mojakam bě wu-
ſběhnjeny. Tehdy wſchaf bě to wokomifnjenje, hdžež budžische ſo
faſ a hanibowal, hdžež budžische jeho ſchtó napominal.

Alle nichtó tu njebě. Gswědomnje drje ſchęzowkaſche, mjerſanje jeho pſchimafche, ale hdvž bě ſtantyl, džesche ſ nowa picž a hracž a ſle towarzſtwo phtacž, fotrež jeho po ſtwojim waschnju troſchto- wasche.

W tamnym časzu žo nichtó wot wojeńsſeje þlužby wukupicž njeniōžesche. Bohaty kaž tħudh, hduž bě wusběhnjen, dħrbjesche þwój časž wuþlužicž. Tež Pětr, jako bě měħaż nimo, dħrbjesche narodnu wjessfu wopušċeżicž a do města.

Hdyž by srjadny byl, dha žanu nisu njeby měk. Pošla woja-
kow je někotryžkuli lósy pachol k rošomej pschischol. Pětr pak
njebe našuňtýl pošluchacž, a po tajfim jemu to jara czežko padže,
kō do wojerjskeho porjada namakacž. Wojerjski chlēb jemu nježko-
džesche, wojerjska jědž njebe jemu dobra došč, a wojerjska mſda
jemu nihdže njebožovny čujesche, hdyž běchu kō schthri nježele minhle. K ſbožu — abo
wjele hóle k njebožu — mějesche wón dobreho khoprolu. Tón wi-
džesche, ſak njeſpoſojný, wjedžishe pak tež, ſak bohatý Pětr je, a
datwasche dobru radu. Ty móžesch pošla mje, rjekný tón, — ſa tuni
pjenjes dobru jědž a paſenž kaž tež piwo doſtač — a jeli ſo
žaných pjenjes nimasch, chzu já tebi požcjič; th mi to ſaplačiſch,
hdyž k pjenjesam pschiňdžesch. To kō Pětrej njemało ſubjesche.
Teho dla wón ſe khoprolizom k wobjedu a k wjecžeri khodžesche, a
dokelž bě našučený, kō wulfi cžinicž a khartow a picža kō nje-
chafche wotrjez, dha ſebi pošla khoprole ſtajnje pjenjesy požcžowasche.
Tak bě ſažo na starym pucžu.

Wón wopýtowaſche, hdvž njebě w ſlužbje, forcžm̄y, hdžež
pijesche a hrajesche, faž prjedy w Gdanschezach, a pſchecžinjesche pje-
njeſy, jaſo by młodý ſemjan był.

To trajesche lěto. Cžaš bě nětfo tudy, so by ſo ſ formindſtwa puſčežiſ. Do teho cžaſha běchu dołžniſh cžafali. Nětſ ſo woni hibachu. Najprjedy pſchiúdže Schěrzmowý dołžniſ, ſa fotrehož bě Pětr rukowaſ. Dofelž Schěrž njemóžesche pſacžicž, pſchida Pětr, so ſo ſ wupłaczenju tych 300 toler̄ fruch poła wot jeho bursfeho ſubla pſcheda. Ma to pominasche jeho wjeſný forcžmař, ſo chžysche ſapłaczený bhcž. Echto pominasche, Pětr dyrbiſche rjanu ūku pſchedacž. Geho khoprola jemu ſlicžbowanie wot 100 toler̄ pſchinjeſe a žadasche ſebi pjenjeſh. Tak jedyn po druhim wot jeho dołžnikow pſchiúdże, won ſam pjenjeſh trjebasche, a na tajke waschnje bu jedyn fruch poła po druhim pſchedat̄.

We tamnym časzu hižom běchu ludžo, fajšichž je nětř hischcze
nadošcz, kotsiž radu wjedža a radu dawaja, jeli so ma schtó ſublo
abo žitwošcz a pjenjeſy trjeba, a kotsiž to hižom ſ daloka cžuja, so
je schtó hļuph abo njerodný a so jemu pjenjeſy nicžo wuschne
njeiſu. To ſu cži tak mjenovani pjenježni agentojo abo maflerjo,
kotsiž po wſach woſolo běhaja a njerodným buraní fraj wuzbzaja

a jich ležnje wurubja. Niž pak jeno njerodnym buram woni to czinja, tež husto jara mudrym. Naschi burjo a žiwnoſczerjo ſu bohužel tak njewobhlađni, ſo ſo ſ tajkimi ludžimi do wikowanja dawaja. Hlaj, jedyn džeń pschińdze k tebi schwarny czlowjek w pschistojnej ſučni a rjekuje k tebi, ſo je ſchyschał, ſo chzesch ſwoju žiwnoſcz abo ſwoje ſublo pschedacž. Ty ſam niežo w tym njewesch a prajisch: ně. Agent pak ſo k tebi na ſawku ſydnje a ſo ſ tobú do rěčow da. Wón ſo ſ ležnym woblicžom ſ tým a ſ druhim wudawa a po ſhwili na twoju wěz wyſoke pjenyesy ſadži, ſo hubu roſdajesch, wočji roſdžerasch a ſo džiwasch, ſo móžesch tak wjele doſtacž. Ty pak tola hiſhcze dženſa njechaſch pschedacž a chzesch ſebi tu wěz prjedy pschemyhſlicž. Na druhí djeń pschińdze druhí tajki makler, fiž ſ noweho wě, tebi roſkladovacž, kaž derje by ſa tebje bylo, hdj by ſwoju žiwnoſcz pschedał. Wón wjazh pjenjes ſadža, dyžli tón, fiž bě wežera pola tebje, a čini, jako njeby teho ſnał, je pak derje ſ nim ſnath. Psches wſchědne nadběhanje tychle agentow a psches jich ležne nuczenje doſtanjesch lóſcht, wyſoke pjenyesy bracž, kotrež tebi ſadža. Kup ſo čini a ty doſtanjesch ſto abo dwě ſcžě toleř ſawdawka. Na to woni twój inventar, kruwý a grat a ſchtož maſch, roſpschedadža, a ty czechnjesch ſwój pucž. Hdjž pak dyrbja ſo te druhe pjenyesy placžicž, kaž je w kupje wucžinjene, dha móžesch čakacž. Wot jeneho čaſha k druhemu cže kupžy troſchtuja, hacž ſo napoſledk ſjewi, ſo žaných pjenjes nimaja. Nětk maſch ſkóržbu, pucže na ſudniſſki hamt, mjerſanje a lutu staroſcž a móžesch wjeſeſh bycž, hdjž někaſ potorhany ſ teho ſaschmatanja wuleſesch. Na tajke a temu podobne waschnje nětk agentojo a maklerjo njerohladneho burika wujebaja. Hladajcze ſo jich; někotryžkuli je psches nich hižo wuſlěkaný, wo ſwoje pjenyesy pschischoł a poſdże ſpóſnał, ſo je hlupty był.

(Přichodnje dale.)

Wschelake ſ bliska a ſ daloka.

— Mнј starščich na to ſedžbliwych činimy, ſo je nětko čaš, ſtwoje džecži k pschijecžu na wjſchſche ſchuſe ſamolwicž a ſo maja ſo wobhonicž, na kotrym dnju ma ſo tajfe ſamolwjenje ſtacž. Khuſ-ſchich starſchich, kiž maja wobdarjenych ſynow, ſnowa dopominamy na präparandu (pschihotowańju na ſeminar) we Wojerezach, hdżež ſo jutry ſažo nowa rjadownja (flaſha) ſarjaduje. Kóždy potrjebny mlodženž doſtanje tam lětnje 150 hr. podpjerh, we wěſtých padach ſo tež ſchulſſi pjenjes ſpuſcheži. Dalishe poſviescze podawa fnjes ſuperintendenta Kuring we Wojerezach. Tale pschihotowańja ma dale tež ſtwój narodny wužitk, ſo budže nadžija, tež ſa naſche pruske ſchuſe ſažo ſerbſkich wucžerjow doſtacž. Do pschihotowańje móža paſ pruſzhy a ſaſſazh wucžomžy ſastupicž.

— Po wschém našchim wóznym fraju hiba šo pschihotowanje na nowowólbu do khěžorstwoweho ſejma. Sozialdemokratojo šo prôzuja, ſažo lud naſčeržuvač a hromadu na ſiwoj bot ſčahňhež. Lubu ſerbſki lud! njenaj ſo cžahňhež do ſyčow teje powrócžazeje stronu, fiž chze niž jenož khěžora a krala ſ tróna ſtorečicž, ale tež njeněru předuje do krala wſchitfich kralow, Boha teho knjesa. Naſche heſlo budž: S Bohom ſa krala a khěžora a wózny fraj. A tole wodž naſch lud tež pschi wólbje 25. januara.

„Pomai Bóh” nieje jenož pola fniesow duchownych, ale też we wszech pschewdawaniach „Sserb. Nowin” na wbach a w Budyschinje dostacż. Ma schtwerce słata płaczi wón 40 np., jen otsliwe cžiſla bo ſa 4 np. pschedawaju.